

Ένας ήλιος από πέτρα ταξίδεψε πλάι μας
καίγοντας τον αγέρα και τ' αγκάδια της ερημιάς.
Τ' απόγευμα στάθηκε στην ούγια της θάλασσας
σαν κίτρινος γλόμπος σ' ένα μεγάλο δάσος θύμηση.

Δεν είχαμε καιρό για κάτι τέτοια – μα, όσο νάναι,
ρίχναμε πού και πού καμμιά ματιά – κι απάνου στις κουβέρτες μας
μαζί με τις λαδιές, το χρώμα, τα λιοκούκουτσα,
είχανε μείνει κάτι φύλλα απ' τις ιτιές κάτι πευκοβερόνες.

Είχαν κι αυτά το βάρος τους – όχι σπουδαία πράγματα –
η σκιά ενός δίκρανου στη μάντρα, αργά κατά το λιόγεμα,
το πέρασμα του αλόγου τα μεσάνυχτα,
ένα τριανταφυλλένιο χρώμα πού πεθαίνει στο νερό
αφήνοντας πίσω του τη σιωπή πιό μονάχη,
τα φύλλα του φεγγαριού πεσμένα ανάμεσα στις καλαμιές και στις αγριόπαπιες.

Δεν έχουμε καιρό – δεν έχουμε,
όταν οι πόρτες γίνονται σα σταυρωμένα χέρια
όταν ο δρόμος γίνεται σαν εκείνον που λέει « δεν ξέρω τίποτα ».

Όστοςο εμείς το ξέραμε πώς πέρα στο μεγάλο σταυροδρόμι
είναι μιά πολιτεία με χιλιάδες πολύχρωμα φώτα,
άνθρωποι χαιρετιούνται εκεί με μιά κίνηση μόνο του μετώπου –
τους γνωρίζουμε απ' τη στάση των χεριών,

Un soleil de pierre a voyagé à nos côtés
brûlant l'air et les ronces de la solitude.
L'après-midi, il s'est tenu à la lisière de la mer
comme un globe jaune sur une vaste forêt de mémoire.

Nous n'avions pas de temps pour ces choses-là – malgré tout,
nous jetions un œil de ci de là – et sur nos couvertures
entre les taches d'huile, la poussière et les noyaux d'olives,
restaient quelques épines de pin, quelques feuilles de saule.

Ces choses-là aussi avaient leur poids – rien d'important –
l'ombre d'une fourche dans un enclos, lente au crépuscule,
le passage d'un cheval à minuit,
un reflet rosé qui meurt dans l'eau
laissant derrière lui le silence plus seul encore,
les feuilles mortes de la lune parmi les roseaux et les canards sauvages.

Nous n'avons pas de temps – nous n'en avons pas,
quand les portes sont comme des bras croisés
quand la route est comme celui qui dit « Je ne sais rien ».

Pourtant, nous le savions, nous, que plus loin, au grand croisement
il y a une ville et ses lumières colorées,
des hommes se saluent là-bas d'un seul mouvement du front –
nous les reconnaissons à la position des mains,

απ' τον τρόπο πού κόβουν το ψωμί,
απ' τον ίσκιο τους πάνω στο τραπέζι του δείπνου,
την ώρα πού νυστάζουν όλες οι φωνές μέσα στα μάτια τους
κι ένα μονάχο αστέρι σταυρώνει το προσκέφαλό τους.

Τους γνωρίζουμε απ' τη χαρακιά του αγώνα ανάμεσα στα φρύδια
και πιότερο απ' όλα – τα βράδια, πού μεγαλώνει ο ουρανός απάνου τους –
τους γνωρίζουμε από κείνη τη ζυγισμένη συνωμοτική τους κίνηση
καθώς ρίχνουν την καρδιά τους σαν παράνομη προκήρυξη
κάτω απ' την κλεισμένη πόρτα του κόσμου.

à la façon dont ils coupent le pain,
à leur ombre sur la table du dîner,
à l'heure où s'endorment toutes les voix dans leurs yeux
et qu'une étoile unique les signe sur l'oreiller.

Nous les reconnaissons à la ride du combat entre les sourcils
et plus que tout – le soir, quand le ciel grandit au-dessus d'eux –
nous les reconnaissons à ce geste mesuré du partisan
lorsqu'ils jettent leur cœur comme un tract illégal
sous la porte close du monde.